

кава е учебникарь, кооператистъ, социалистъ, общовластъ и шире колата все къмъ площада Позитано — на говедна пазаръ или на нитингъ — дето може да се върятъ черва отаду и отгоре. Който стои на калвата на подлуга, малко ще да го знае! А на калвата стои онзи който презира, и има фантазия да види нешто замъч закъ говедния пазаръ. Онзи горе тамъ, на калвата, — казват се или не пазите, все едно, той ще ви жули по врата съ канцера си, и ако тамъ сте го качили ние, по-безмилостно ще ви жули: отъ ад, отъ пакъ, които сте го поставили да бъде изпълнителя на задачи не за нитингъ кооперативенъ умъ и не за нар. . . .” На тая неговидарена друа предговора се прекъсва. Тъй го намиратъ подиръ оторъка на втора, снъртъ, едни казватъ, отъ полуда, други мълчатъ, нито не казватъ, нито не безъ причина. Отъ втората книга неговия стихове азъ нищо не превекохъ. Не че няма зубави — като диния зиния Животъ — но защото се възплаздува отъ прокото си на преводачтъ, да избере и преведа оноекото по не прилага и което у другите поети въ тая антология няма, съ еше дума — за разнообразие. Първата книга стихове отъ Давидъ мей, по ни харесва, поради нанания реализмъ на изобразените картини изъ действителния животъ и за усмивката която осветяватъ тия картини, усмивка на душа не разявена още отъ бесъ на критика и отрицание. Най-хубавата група песни въ Отъ сутрава до вечеръ е Въ школото, въ която се движатъ тия и блящия кърпаните, палани образи и профилчета на цела гунба лежурните, въ последните и усмивките на които личатъ контурите на неопределено, но крайно любовитно бъдаше. Те прелачатъ на елаш, на къпнини, край които който и да мине, истинствено не си ги въобрази зрели и небито му ще погледатъ предвукитнието на зрелите които знай. Втора една група образуватъ песните У дома на задния дворъ — пастели съ най-любовитни бон и грижливна рисунка на някой старъ холански майсторъ: Кравата която се връща вечеръ съ пълно вино и номиченето която е поджарва отподире съ вървата ошмулена шубрица, — Вашето въ двора, татъ-хе, дето въ юшето се нахвърля снъртъ, — Петела и неговите качусти напиминици, които цвятъ докъ само ронать, куджуджакътъ и кълбакътъ, — Ступанината която ние съдемъ на бунара, а рунтавето малко кученце се върти и само току се облизва около нея. . . . То съ картини които и въ нашата живописъ